

אחרי החתונה עבר יוספוביץ עם אשתו למושב בארתייב, שם גרו הורי אשתו. ימים מספר אחרי נשואיו התגלתה לבנימין עובדה מחרידה: אשתו היתה חולה במחלת הנפילה בצורה חשוכת-מרפא. יוספוביץ ההליט מיר להגויש. האשה טירבה. כשהגיש הוא בקשה לגירושין לרבנות הודיעו לו הרבנים שכל זמן שלא יוכח באופן סופי ש-אשתו חשוכת-מרפא לא ירשו לו לתת גט. בנימין עזב את הבית למשך ארבעה חודשים. לרפא את אשתו.

מים רותהים עק האשה. מאז ה-חלה דרך היסורים של יוספוביץ. הוא חזר לאשתו, ניסה להביאה לטיפול רפואי, הפ-קידה בידי טובי הרופאים של קופת-חולים, הכל היה לשווא. אולם אין רופא לא נתן מסמכים רפואיים שיעידו כי אפסו הסיכויים לרפא את אשתו.

במשך השנים ילדה לו אשתו בת ובן. הוא התגייס לשרות בתי-הסוהר, עבד בכלא שאטה, עבר לגור בבית-שאן, המשיך כל הזמן לטפל באשתו, שהיתה מקבלת הת-קפה כל כמה ימים, באמו הקנה חולת-הלב, ובשני ילדיו הקטנים.

יום אחד, בעת שיצא עם ערב לתיקון צינור-מים ליד בית-הכלא בשאטה, יחד עם אסיר ערבי, התנפל עליו האסיר, היכה ו-ברח. יוספוביץ נשפט ופוטר מעבודתו. כששמעה אמו על הפיטורים קיבלה התקפת-לב ומתה. באותו זמן נפלה אשתו על תנור עם מים רותחים, בגדיה החלו להתלקח והיא נכחתה קשה, שכבה בבית-חולים. יוספוביץ נשאר לבדו עם שני ילדיו.

הוא ניסה לסדר את הילדים במוסד, אולם דרשו ממנו תשלום של 180 ל"י. "אם יש לי עבודה בבית-שאן אני בקושי מרויח סכום זה בחודש", הסביר הוא. אולם דבר

אורחים

קוסמוס ומיקרוסקופ

„סטודנטים דתיים מתפללים כדי שיצליחו בלימודים. אני התפללתי גם כדי לממן אותם!“ אמר הגבר הנמוך, בעל השפם והמשקעים, שהגיע השבוע על סיפון תיאודור הרצל. לגבי ד"ר (לביוכימיה) הנס בלומנטל (36), התפילה היא יותר מ-צורך נפשי. היא גם מקצוע.

כי בלומנטל הוא, אולי, האדם היחיד ב-עולם המחזיק בשתי משרות כה שונות בתחום החומר והרוח. כביוכימאי הוא פועל במכון הולנדי לחקר הסרטן, והזמן ארצה עליידי מכון וייצמן. יחד עם זה הוא מכהן כחזן ראשי בבית-הכנסת באמשטרדם.

חזנית נוצריה. כמו אביה של אנה פראנק, הגיע בלומנטל להולנד מגרמניה, לפני מלחמת-העולם השנייה. כמוהו, נשאר יחיד מכל משפחתו, שהושמדה. הנס, שהיה אז על סף שנות ה-20 שלו, הוחבא עליידי משפחה נוצריה בכפר הולנדי.

אחרי גירוש הגרמנים, גילה בלומנטל כי קולו יכול לפלס לו את דרכו. „שרתי ב-חזנות תמורת שכר כדי לממן את לימודי באוניברסיטה“, סיפר. אולם לא על הכסף לבדו התפתח קולו. שני חזנים מפורסמים של העיר הכניסו אותו לעולם החזנות. כשקיבל את התואר האקדמאי שלו, כבר היה חזן ראשי.

איך הגיע לכך? לפני עשר שנים חיפשו חזן לימים הנוראים. אנשים ששמעו אותו המליצו עליו. הקהל התלהב, מינה אותו בר-במקום למשרה. מכאן היה רק צעד אל פיסגת ההצלחה החזנית: הופעות, תקליטים — והופעת-הבכורה של חזן אירופי בפני

האיש השמאלני בתצלום זה הוא אריה שפאק, מנהל מינהל יפו, היוצא מבית-המשפט בליווי שוטר ובלשים. האיש שהיה למעשה שליט עליון ביפו כמשך עשור שלם, הואשם עתה כשורה המורה של האשמות, מקבלת-שוחד ועד לניצול מעמדו להנאתו הפרטית.

● **מה האמת בהאשמות אלה?**

● **מדוע הושמעו דווקא עתה, ובצורה כזו?**

קרא בגליון בשבוע הבא את הסיפור המלא על דרכו של שפאק: מוגים המפקד של „שועלי שמשון“ ועד ללידות הסיוט בכנא.

„עלילות יפו“

כמה פעמים אמרת לעצמך: „אילו רק הייתי מעלה זאת בכתב?“ כמה פעמים התנסית בחוויה אנושית עמוקה, שנראתה לך מרתקת ומאלפת לא פחות מן הכתוב בספרים וברומנים?

עתה נותן לך „העולם הזה“ להגשים את שאיפתך הכמוסה. אין צורך שתהיה סופר מקצועי כדי להש-תתף בתחרות הגדולה

„אלה חיי!“

עליך להיות בעל עבר עשיר בחוויות. אם יש ברשותך יומן, עיין בו מחדש. יתכן שתמצא בו את החומר שממנו נרקמים סיפורים אנושיים גדולים. אם נחונות בזכרון טוב, נסה לשחזר את הרג-עים הדרמטיים והיפים של חייך:

● **חוויות של נעורים והתבגרות — אהבה ראשונה — הדוגמה החינוכית המעצבת.**

● **ימי הרפתקה וסכנה — במחירת — באירופה הכבושה — בצבא — ואף תוך התנגשות עם החוק.**

● **ההתגברות על מכשולים — ההתמודדות עם עובדות החיים, עם אכזבות וכשלונות.**

אין הכוונה לסיפורים על מאורעות היסטוריים שעיצבו את פני הדור, או השפיעו השפעה עמוקה על מהלך ההיסטוריה. לא סיר פורם של אישים מפורסמים הוא המבוקש לתחרות זו, כי אם סיפורם של אנשים רגילים, שעברו חוויות בלתי-רגילות.

אם הנך אחד מאלה, שלח את החומר למערכת „העולם הזה“, לתחרות „אלה חיי“. הסיפורים שיימצאו ראויים לכך, יפורסמו בגליונות השוטפים של „העולם הזה“, ולמתכריהם ישולם שכר-הסופרים המקובל.

בסוף השנה ייבחר הסיפור המוצלח ביותר מבין אותם שפורי-סמו, ומהברו יוכה בפרס הגדול של 500 לירות.

ועדת המיון, המרכזת עתה את החומר, תתחיל במיון ובפירסום החומר כאחד הגליונות הקרובים.

שרכב יוספוביץ וילדיו
„מה אתם רוצים, שנתאבדו“

מצלמת הטלביזיה. אולם בלומנטל הצנוע המשיך ללמוד. עד לפני שנתיים קיבל שר-עורים בחזנות ומורה נוצריה.

„באתי ככימאי, לא כחזן“, חייך השבוע בלומנטל, שהוא נשוי ואב לשני ילדים. אולם קשה להניח כי לא יתפתה לתת את קולו מדי פעם בפרקי-חזנות לכבוד יוצר ה-קוסמוס, בין הצצה להצצה במיקרוסקופ.

דרכי חיים

הדרך להתאבדות

„בחפיפה היה רצח משפחתי. ברמות-השבים היה רצח משפחתי. האם רוצים שיקרה דבר כזה גם בבית-שאן?!“ שאל השבוע גבר צנוע פנים ובעל עיניים שקועות. בנימין יוספוביץ (32), שרכב מבית-שאן, לא ניסה לאיים במילים אלו על איש. הוא רק גולל סיפור-חיים טראגי שהגיע למבוי סתום, ושב ונראתה בעיניו התאבדות משפחתית כפתרון לחיים חסרי-תכלית.

כאשר עלה יוספוביץ מרומניה לפני 12 שנה הוא היה בחור צעיר ומלא מרץ. הוא גויס מיד לגדודי הקלט של הפלמ"ח, לחם בגליל, השתתף בכבוש נצרת ותצור. כאשר השתחרר והתישב בחיפה, התחיל לעסוק במקצוע השרברבות, נראו החיים בעיניו ורודים עד מאוד. לפני שמונה שנים נשא לו יוספוביץ אשה, שהיתה בת גילו, אותה הכיר באמצעות מכרים משותפים. חודשים מעטים יצאו השנים עד שהחליטו להתחתן.

דרכי אדם

נקמת הבן

ילדים בגיל 14 דורשים הבנה מיוחדת מצד הוריהם. כל ספרי החינוך והפסיכולוגיה מצביעים על כך. בגיל זה, באמצע תהליך ההתבגרות, מתחוללים שינויים כבירים ב-נפש של הילד, או מתפתחים בו אמצעי-ביטוי רבי-כוח ומרץ. זהו גיל בו מתרעם הילד בקלות, ובו אינו יכול עוד ללוא את רגשותיו. כשהוא יוצא מגדרו, הוא רוצה להראות זאת, הוא נוטה לשאגות ולצעקות. זה הגיל בו נוכח הילד שאין בידו לעשות דבר נגד הוריו כשהוא כועס עליהם.

עובדות אלה, המוכרות לכל הורים מת-קדמים, היו ידועות גם למשפחתו של הפקיד הרחובותי, פקיד תנובה, לו היה בן בגיל המשבר. אמו של הילד היתה מורה. אביו גם הוא אדם משכיל. אולם כאשר הגיעו